

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, 588 22 Luka nad Jihlavou

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Statutární město Jihlava**
sídlem Masarykovo nám. 1, 586 28 Jihlava
zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Rosickým
sídlem Zrzavého 3259/9, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 6. 2019, č. j. X, sp. zn. X. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně v řízení o určení existence právního vztahu rozhodl, že právní vztah členství žalobce v dobrovolném svazku obcí Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko, svazek obcí (dále jen „SVAK Jihlavsko“), vznikl ke dni zápisu SVAK Jihlavsko do veřejného rejstříku svazků obcí dne 27. 7. 1993, a že právní vztah členství žalobce ve SVAK Jihlavsko zanikl ke dni ukončení členství žalobce ve SVAK Jihlavsko dne 31. 12. 2014.
2. Správní orgán dospěl k závěru, že SVAK Jihlavsko byl založen zápisem do rejstříku sdružení, přičemž žádost o zápis SVAK Jihlavsko do rejstříku sdružení byl podán oprávněnou osobou a součástí žádosti byly veškeré zákonem požadované náležitosti, vč. zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993, obsahující podpisy všech 38 zakládajících členů, vč. tehdejšího starosty žalobce. Podle této zakladatelské smlouvy se obec stane členem SVAK Jihlavsko podpisem zakladatelské smlouvy. Starosta žalobce se též zúčastnil 1. valné hromady SVAK Jihlavsko. Zároveň z provedeného dokazování správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že zastupitelstvo žalobce na svém zasedání dne 25. 6. 1993 schválilo vstup žalobce do SVAK Jihlavsko, a starosta žalobce tak nejednal mimo rámec pravomocí, svěřených výlučně zastupitelstvu žalobce. Žalovaný tento právní názor aproboval, a nad rámec doplnil také to, že žalobce se po celou dobu existence SVAK Jihlavsko choval jako řádný člen tohoto svazku, uplatňoval práva vyplývající ze zakladatelské smlouvy, proto by bylo v rozporu se zásadou ochrany dobré víry, pokud by bylo zpětně zpochybněno členství žalobce ve SVAK Jihlavsko pouze na základě striktního jazykového výkladu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj není seznatelné, proč žalovaný upřednostnil výklad § 36 zákona č. 397/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), v rozhodném znění (dále jen „zákon o obcích“), před výkladem, který v řízení o odvolání přdestřel žalobce.
5. Žalobce tvrdí, že výklad, dle kterého § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích nevyžadoval schválení celého textu zakladatelské smlouvy či stanov dobrovolného svazku obcí zastupitelstvem obce je nesprávný a zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona. Zastupitelstvo městyse je jeho základním orgánem. Zákon o obcích vyžaduje, aby o nejdůležitějších otázkách samostatné působnosti obce rozhodovalo přímo zastupitelstvo. Je proto v rozporu s tímto pravidlem a účelem existence zastupitelstva obce, aby tak zásadní otázka jako je schválení či neschválení toho kterého znění stanov nebo zakládací smlouvy

byla ponechána k rozhodnutí jinému orgánu obce. Takovýto výklad by vedl k obcházení zákona a jeho účelu.

6. Žalobce uvádí, že zastupitelstvo nemohlo učinit kvalifikovaný projev vůle, který by starostu žalobce oprávnil učinit kroky nezbytné ke vstupu do SVAK Jihlavsko, neboť zastupitelstvu nebyly známy žádné podstatné informace či konkrétní podmínky vstupu do SVAK Jihlavsko. Nadto ke dni usnesení zastupitelstva, na kterém zastupitelstvo odsouhlasilo vstup do SVAK Jihlavsko, tento svazek obcí ještě vůbec neexistoval. Výklad, který akceptoval žalovaný, by dle žalobce mohl vést k svévolnému jednání zástupce obce, obcházení zákona a těžko kontrolovatelnému nakládání s majetkem obce. Dle žalobce je sice pravdou, že se začal o okolnosti vstupu do SVAK Jihlavsko zajímat až v roce 2014 v souvislosti s řešením majetkového a finančního vypořádání, avšak argument ochrany dobré víry nemůže obstát ve světle toho, že zastupitelstvo žalobce nikdy neschválilo znění stanov a zakládací smlouvy.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s ohledem na povahu žalobních námitek v podstatě rekapituluje svou argumentaci, vyjádřenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které také odkazuje, přičemž setrvává na svém stanovisku ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Krajský soud se před meritorním přezkumem věci nejdříve zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
10. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námitky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované

právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobce uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správné.

11. Jak ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „[z]aujme-li krajský soud určitý právní názor, logicky jej opře o argumenty tento názor podporující. Rozsudek není nepřezkoumatelný pouze z toho důvodu, že jednotlivé argumenty, na nichž žalobní námitka stojí, výslovně nepopře. Stěžovatel tak fakticky brojí proti tomu, že jeho názoru krajský soud nepřisvědčil.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 2 Afs 54/2009-88, nebo ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené závěry lze dle krajského soudu analogicky použít i k hodnocení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, a proto, je-li v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu obsažena dostatečně podrobná a přesvědčivá oponentura k tvrzení účastníka řízení, nelze dle krajského soudu považovat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pouze z důvodu, že se správní orgán nevyjádřil ke každému jednotlivému argumentu účastníka řízení. Nadto krajský soud uvádí, že žalobce v podané žalobě s argumenty žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně věcně polemizuje; je tak zřejmé, že jejich úvahám porozuměl.
12. Podstatu meritorních námitek žalobce a tedy i nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce se závěry žalovaného, že členství žalobce ve SVAK Jihlavsko vzniklo na základě podpisu zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993 tehdejším starostou žalobce, aniž by předtím byly zakladatelská smlouva a stanovy, které byly její součástí, schváleny zastupitelstvem žalobce. Z žaloby je zjevné, že žalobce se snaží docílit toho, aby bylo vysloveno, že právní vztah členství žalobce ve SVAK Jihlavsko nikdy nevznikl.
13. Krajský soud předně uvádí, že z podání účastníků řízení vyplývá, že mezi nimi není sporné to, že zastupitelstvo žalobce na zasedání dne 25. 6. 1993 pod bodem g) usnesením schválilo vstup žalobce do svazku měst a obcí „Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko“. Spor mezi účastníky řízení nepanuje ani ohledně skutečnosti, že zastupitelstvo žalobce neschválilo zakladatelskou smlouvu ani stanovy SVAK Jihlavsko. Sporným mezi účastníky řízení ovšem zůstává význam uvedeného usnesení zastupitelstva žalobce - zatímco žalovaný je považuje za dostatečné k tomu, aby mohl starosta žalobce podepsat zakladatelskou smlouvu SVAK Jihlavsko, žalobce relativizuje účinky tohoto usnesení zastupitelstva žalobce a považuje je za samo o sobě nedostatečné, nesplňující požadavky tehdy platného zákona o obcích.
14. Pokud jde o otázku, zda pro vznik členství ve svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo žalobce schválilo smlouvu o vytvoření svazku obcí společně se stanovami, tak podle krajského soudu z tehdy účinné právní úpravy neplyne, že by pro členství žalobce ve svazku obcí bylo nutné, aby tak zastupitelstvo učinilo. Ke vzniku SVAK Jihlavsko, stejně jako k přijetí usnesení zastupitelstva žalobce, kterým bylo schváleno členství žalobce ve SVAK Jihlavsko, došlo za účinnosti „starého“ zákona o obcích, který předmětnou problematiku upravoval. Podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích platilo, že „[o]becnímu zastupitelstvu je vyhrazeno: rozhodovat o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto

svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prvkem.“ Tímto se právní úprava vzniku členství ve svazku obcí lišila od úpravy v novém zákoně o obcích, dle jehož § 84 odst. 2 písm. f) platí, že „[z]astupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách.“ Krajský soud přitom § 36 odst. 1 písm. l) zákona o obcích považuje za speciální k § 36 odst. 1 písm. d) zákona o obcích, neboť přestože svazek obcí byl podle tehdy účinné právní úpravy zájmovým sdružením právnických osob, a jako takový byl taktéž podle § 20i zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění, považován za právnickou osobu, zákonodárce se rozhodl vymezit pravomoc zastupitelstva rozhodovat o členství ve svazku obcí zvlášť. Členství ve svazku obcí tak zákonodárce zjevně považoval za kvalitativně odlišné od založení či členství v právnické osobě.

15. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, až „nový“ zákon o obcích, tj. zákon č. 128/2000 Sb., o obcích [ve znění účinném do 31. 12. 2006 v § 84 odst. 2 písm. f), a ve znění účinném od 1. 1. 2007 v § 84 odst. 2 písm. e)], výslovně stanovil, že zastupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách. Podle současné právní úpravy by tak dle krajského soudu bylo zjevné, že starosta žalobce jednal nad rámec jemu svěřených pravomocí, pokud by bez souhlasu zastupitelstva podepsal zakladatelskou listinu svazku obcí. Předmětné jednání starosty žalobce ovšem takto nelze hodnotit prizmatem předchozí, tehdy platné a účinné právní úpravy, tedy zákona o obcích. Přechází právní úprava totiž explicitně nevyžadovala, aby obec schválila zakladatelskou smlouvu a stanovy svazku obcí k tomu, aby mohlo vzniknout její členství v takovém svazku (shodně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 276/2017-169).
16. Tato skutečnost však dle krajského soudu v žádném případě ani v době účinnosti zákona o obcích nevyklučovala, aby si zastupitelstvo obce předtím, než přistoupí k rozhodnutí o členství ve svazku obcí, vyžádalo veškeré podklady, nezbytné pro řádné a kvalifikované rozhodnutí o tom, zda k členství ve svazku obcí přistoupit či nikoliv. Ze zápisu ze zasedání zastupitelstva žalobce ze dne 25. 6. 1993 přitom vyplývá: „*Starosta přednesl informaci o privatizaci JMVAK a zakládání dobrovolného svazku měst a obcí ‚Svaz vodovodů a kanalizací Jihlavsko‘. Situace je nepřehledná, argumenty jsou pro i proti vstupu, při vědomí možnosti vystoupení s roční výpovědní lhůtou OZ schválilo poměrem hlasů 17/0/0 vstup obce do výše uvedeného svazu.*“ Jinými slovy, ze zápisu zasedání zastupitelstva žalobce jednoznačně vyplývá, že ač zastupitelstvo žalobce nemělo dostatečné informace o SVAK Jihlavsko, ani o tom, jakým způsobem bude SVAK Jihlavsko fungovat, všichni přítomní odsouhlasili členství ve SVAK Jihlavsko s vědomím toho, že ze svazku mohou kdykoliv s roční výpovědní dobou vystoupit. Pokud tedy žalobce uvádí, že zastupitelstvo žalobce nemohlo učinit kvalifikovaný projev vůle ohledně rozhodnutí o členství ve SVAK Jihlavsko, krajský soud k tomu uvádí, že takto nekvalifikovaný (nikoliv nezbytně nedostatečný) projev vůle zastupitelstvo žalobce učinilo nejenže vlastním přičiněním, nýbrž dokonce vědomě. Takový stav tak nelze přičítat k tíži existence právního vztahu mezi žalobcem a SVAK Jihlavsko.
17. To však neznamená, že podle právní úpravy zákona o obcích mohl starosta obce svévolně podepisovat zakladatelské smlouvy svazku obcí, aniž by takové jednání bylo stíženo právní vadou. V tomto ohledu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. I.

ÚS 2574/14 (N 155/78 SbNU 343, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), citovaný i žalovaným v napadeném rozhodnutí. V tomto nálezu Ústavní soud vyslovil právní názor, že „[j]ak vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu, starosta obce nemůže sám vytvářet vůli obce, to přísluší výhradně zastupitelstvu obce či radě obce. Pokud však již vůle obce v zásadních bodech vytvořena byla, je starosta oprávněn jednat v intencích takto vytvořené vůle. Takovéto jednání zahrnuje též sjednání smluvní pokuty výlučně ve prospěch obce, pokud je tak zajišťováno splnění účelu právního jednání obce (smlouvy) vyjádřeného v rozhodnutí příslušného orgánu obce (zastupitelstva obce či rady obce). Opačný závěr, o neplatnosti takového jednání starosty, by byl přehnaně formalistický a rozporný s ústavně zaručeným právem obce na samosprávu dle čl. 8, čl. 100 odst. 1 a 101 odst. 4 Ústavy České republiky.“ Ústavní soud tímto nálezem potvrdil právní názor již dříve vyslovený v nálezu ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. II. ÚS 87/04 (N 75/37 SbNU 63).

18. V nyní projednávané věci má krajský soud za to, že zastupitelstvo žalobce na zasedání dne 25. 6. 1993 jednoznačně (se souhlasem všech přítomných zastupitelů) rozhodlo o členství žalobce v SVAK Jihlavsko, přičemž starosta žalobce následně byl oprávněn podniknout veškeré nezbytné kroky k realizaci takto projevené vůle. Nic na tom nemění ani skutečnost, že SVAK Jihlavsko v té době ještě neexistovalo, neboť je nesporné, že se rozhodnutí o členství vztahovalo ke stejnému SVAK Jihlavsko, jaký byl následně dne 27. 7. 1993 zapsán do rejstříku sdružení. To lze seznat mj. i ze skutečnosti, že žalobce standardně na jednáních valné hromady SVAK Jihlavsko uplatňoval svá členská práva, jak vyplývá z veřejně dostupných zápisů a usnesení valné hromady SVAK Jihlavsko, což ostatně žalobce ani nezpochybňuje, když v žalobě sám uvádí, že o okolnosti vzniku členství se začal zajímat až v souvislosti s finančním a majetkovým vypořádáním v roce 2014.
19. Co se týče argumentace žalovaného ochranou dobré víry, krajský soud se musí vymezit proti odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004. Tento rozsudek totiž není aplikovatelný na nyní projednávanou věc, neboť Nejvyšší soud vyslovil daný právní názor za situace, kdy existovaly v řízení pochyby o skutkovém stavu – výrok Nejvyššího soudu se tak týkal důkazního břemene za situace, v níž se určité události odehrály standardním způsobem, ačkoliv se o těchto událostech nedochovaly žádné písemné důkazy. Naproti tomu v nyní projednávané věci není sporu o skutkovém stavu, sporné je pouze právní posouzení otázky povahy a významu usnesení zastupitelstva obec ve vztahu ke vzniku členství žalobce ve SVAK Jihlavsko. Aplikovatelný na nyní projednávanou věc, co se týče ochrany dobré víry, však není ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010-193, na který odkazuje žalobce, neboť tento se zase vztahoval k situaci, kdy stavební úřad nezahájil řízení o odstranění stavby s odkazem na ochranu dobré víry stavebníka v situaci, kdy měl povinnost takové řízení zahájit *ex officio*, a otázka dobré víry nemohla být pro zahájení řízení za splnění podmínek pro zahájení řízení o odstranění stavby vůbec relevantní.
20. V nyní projednávané věci je krajský soud toho názoru, že otázka dobré víry sice pro právní posouzení relevantní je, nicméně spíše toliko jako podpůrný faktor pro hodnocení existence právního vztahu mezi žalobcem a SVAK Jihlavsko. Ačkoliv totiž nelze na žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1400/2004 přímo odkázat, lze se do jisté míry ztotožnit s tvrzením, že v zájmu spravedlivého rozhodování je třeba uplatňovat obecný princip, dle něhož extenzivním přístupem nelze zpochybňovat či otevírat záležitosti, které před mnoha lety založily právní vztahy, a to za situace, kdy z okolností daného případu nelze důvodně pochybovat o tom, že právní vztah vznikl. Dle krajského soudu nelze důvodně pochybovat o tom, že právní vztah mezi žalobcem a

SVAK Jihlavsko vznikl, neboť členství žalobce ve SVAK Jihlavsko odsouhlasilo jeho zastupitelstvo a žalobce se v průběhu více než dvou desetiletí od vzniku SVAK Jihlavsko choval, jako by jeho členem skutečně byl. Aniž by chtěl krajský soud jakkoliv předjímat důvody, které vedly žalobce k podání návrhu na určení existence právního vztahu, nelze si nevšimnout, že jednání žalobce působí dojmem, že žalobce nezpochybňoval členství v SVAK Jihlavsko až do doby, kdy se rozhodl ukončit členství v tomto svazku, a zjistil, že mu nevyhovuje způsob majetkového a finančního vypořádání, jak ostatně vyplývá z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

21. Jak již však krajský soud uvedl výše, za situace, kdy žalobce jednoznačně odsouhlasil členství ve SVAK Jihlavsko a následně se také přes 20 let choval jako člen tohoto svazku a uplatňoval svá práva z tohoto členství vyplývající, se zpochybnění samotné existence tohoto členství od samého počátku ze strany žalobce se krajskému soudu jeví do značné míry účelové, tím spíše, že tak žalobce činí v souvislosti se spory, vzniknuvšími při majetkovém a finančním vypořádání zániku svého členství ve svazku.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
24. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. srpna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu